

OKRĄCANIE (3) *sb n*

N pl okrącaniã (3).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) s.v. okręcić.

To, czym coś jest owinięte, spojone dookoła; cinctura PolAnt [w tym: czego (2)] (3) : haki v słupow y okrącania ich srebrne. BudBib Ex 38/10, Ex 38/11, 12.

Cf **OKRĘCAĆ**

JDok